

Новорічне

Микола Руденко

Скінчився рік. Раз мислю, то живу.
Іду по колу повз казарми кляті,
Долаючи хурделю снігову
У зеківському чорному бушлаті.

Той самий ліс. І вишки. І паркан.
Ті ж самі люди. І те ж саме читиво.
Немов заїло плівку — й на екран
Той самий кадр лягає з об'єктиву.

Деся дія проектується із надр,
Що пеклом звуться —
Бий їх сила Божа...
І так за роком рік той самий кадр,
Мов день один скінчитися не може.

Пекельна пастка у моїм житті.
Час завертівся в кратері відчаю.
Та диво дивне: в лютій тісноті
Я відчуття безмежжя не втрачаю.

Обмацую себе. Ні, я не тут
Кінчаюся, де все ще не світає.
Є сотні сфер —
І вирвавшись із пут,
Душа моя усі їх облітає.

Я — вільний промінь.
Я — космічний птах.
Я цілий Всесвіт облетіти мушу.
Ген розіп'ятий на семи вітрах,
Я на семи вогнях тримаю душу.

У неї входять люди. В ній живуть
Чуття одвічні та скороминучі.
Пророки людству прокладають путь,
Солдати перемотують онучі.

Селяни сіють жито. А царі
Новітніх назв вишукують для себе.
Та прокидаються малі й старі —
Заради сонця.
І заради неба.

І не спиняється життя — воно
В новому одязі іде по колу.
Те, що, здається, віджило давно,
Заходить в душу, мов дитина в школу.

І все це я — зорі молодший брат.
Зорі, що має пір'я чудо-птиці...
А зовні — начебто старий бушлат
Ворушиться в мордовській сніговиці.